

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΛΟΥΚΑ - Λουκ. 17, 12-19 (15/1/2017)

Τα απότοκα της αχαριστίας

Είναι οικεία, αγαπητοί μου αδερφοί, η Ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα, αλλά ταυτοχρόνως και πολύ διδακτική, αφού μας δίδει αφορμές για καταγραφή ωφέλιμων σκέψεων και συμπερασμάτων. Ο Χριστός, πορευμένος εις Ιεροσόλυμα, βρίσκεται στην περιοχή μεταξύ Γαλιλαίας και Σαμάρειας και έρχεται πρόσωπο προς πρόσωπο με μία ομάδα δέκα τραγικών ανθρώπων, οι οποίοι κουβαλούσαν πάνω τους το άχθος της λέπρας. Μία ασθένεια, που την εποχή εκείνη, αλλά και μέχρι τα μέσα του 20^{ου} αιώνας, θέριζε τους ανθρώπους, προκαλώντας αβάσταχτους πόνους.

Οι άνθρωποι εκείνοι, βλέποντας το Χριστό, άρχισαν να Τον παρακαλούν και να του ζητούν ένα πράγμα: *Ιησού επιστάτα, ελέησον ημάς*, δηλ. ρίξε πάνω μας το βλέμμα της ευσπλαχνίας και του ελέους Σου. Και ο Χριστός τους είπε να πορευθούν προς τους ιερείς της πόλεως και αν εμφανιστούν μπροστά τους, όπερ και εγένετο. Και πορευμένοι προς τους ιερείς καθαρίστηκαν και απαλλάχτηκαν από τη λέπρα. Ο ένας από αυτούς, διαπιστώνοντας επάνω του τη θεραπεία της ασθένειας, γύρισε αμέσως πίσω για να ξαναβρεί το Χριστό και να καταθέσει ενώπιόν Του την ευγνωμοσύνη και την ευχαριστία του. Και Εκείνος θαύμασε και στη συνέχεια αναρωτήθηκε: δέκα δεν θεραπεύτηκαν; οι εννέα πού είναι; ενώ επεσήμανε ότι αυτός που γύρισε ήταν Σαμαρείτης, δηλ. αλλοεθνής και αλλόθρησκος. Τον συμβούλευσε να πορευθεί στο δρόμο του Θεού και να σταματήσει, πλέον, να αμαρτάνει, γιατί η πίστη του είναι αυτή που τον έσωσε.

Αυτό ήταν, εν ολίγοις, το Ευαγγελικό ανάγνωσμα που ακούσαμε σήμερα. Ο Χριστός δεν ήρθε στο κόσμο για να θεραπεύσει του ανθρώπους από την σωματική ασθένεια. Ενηνθρόπησε και εισέβαλε στην ανθρώπινη ιστορία για να απαλλάξει όλους μας από την πνευματική ασθένεια, από την πνευματική λέπρα, η οποία δεν είναι άλλη από την αμαρτία. Και είναι αλήθεια πως η ανθρωπότητα και η εποχή κατά την οποία εισήλθε ο Ιησούς στην ιστορία βρισκόταν σε λεπρώδη κατάσταση. Σε κατάσταση πνευματικής παρακμής και αποσύνθεσης. Ο εθνικός κόσμος ήταν βουτηγμένος στο σκοτάδι της ειδωλολατρίας και βίωνε την ειδωλομανία. Ο Ιουδαϊκός κόσμος ήταν βουτηγμένος στη πλάνη του Φαρισαϊσμού, της υποκρισίας, είχε παραποιήσει το νόμο του Θεού, είχε διαστρεβλώσει την προοπτική της αναμονής του Μεσσία και Σωτήρος του κόσμου. Σ' αυτή την κατάσταση βρήκε ο Χριστός την ανθρωπότητα και της έδωσε όλα τα εχέγγυα, κάθε δυνατότητα για να θεραπευτεί από την πνευματική του λέπρα και να

ξαναγίνει πνευματικώς υγιής. Και ποια ήταν τα φάρμακα τα οποία έδωσε ο Χριστός;

Καταρχάς, τον ίδιο Του τον εαυτό. Ο Χριστός δεν ήρθε στο κόσμο αυτόν ως επισκέπτης, ως παρατηρητής, ως απλός φίλος και συμπαραστάτης. Ήρθε ως θύμα της αγάπης Του για τους ανθρώπους, ένα εκούσιο θύμα, το οποίο οδήγησε τον εαυτό του στη θυσία για την σωτηρία των ανθρώπων. Το πρώτο φάρμακο ήταν το ίδιο Του το αίμα, το οποίο δόθηκε αντί πολλών, προσφέρθηκε για να γλυτώσει ο άνθρωπος από την αιχμαλωσία της αμαρτίας. Ο Χριστός μας προσέφερε την Εκκλησία, η οποία είναι ο ίδιος παρατεινόμενος στους αιώνες και μας έδωσε την δυνατότητα να εισέλθουμε στην Εκκλησία, μέσα στη μάνδρα αυτή της ασφάλειας και της αλήθειας και να γίνουμε μέλη εκ μέρους, να γίνουμε μέλη του ενός σώματος, του δικού Του Σώματος μέσα στην Εκκλησία.

Ο Χριστός μας έδωσε το Άγιο Βάπτισμα, το οποίο είναι το μυστήριο της εισόδου στην Εκκλησία, το μυστήριο που μας λούζει με τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος, η οποία μας προφυλάσσει από τις επιθέσεις του διαβόλου και τη δύναμη της αμαρτίας. Ο Χριστός μας έδωσε το μεγαλύτερο φάρμακο της ανθρώπινης ψυχής, που είναι η Θεία Ευχαριστία, αυτήν την οποία μόλις τελέσαμε και στην οποία θα κληθούμε να μετάσχουμε, το Σώμα και το Αίμα Του. Καθότι η ψυχή ενώνεται οντολογικώς με το Χριστό, με τους Αγίους, με την Τριαδική Θεότητα, με ολόκληρο το σώμα της Εκκλησίας. Και, όμως, οι Ιουδαίοι δεν γύρισαν ποτέ να του πούν ευχαριστώ, για τα φάρμακα αυτά, για τις ευεργεσίες και τις δωρεές που Τους χάρισε. Αντιθέτως, Τον πολέμησαν, Τον συκοφάντησαν, Τον λαιδύρησαν, Τον αρνήθηκαν, Τον Σταύρωσαν. Είναι ο λαός της αχαριστίας και της αγνωμοσύνης.

Οι εθνικοί, όμως, δύσκολα μεν, αλλά σταδιακά και βήμα προς βήμα, ανταποκρίθηκαν σε αυτά τα δώρα, τα υιοθέτησαν και έγιναν, τελικά, ο λεγόμενος χριστιανικός κόσμος. Αυτός προς τον οποίο εξαπλώθηκε η αλήθεια του Ευαγγελίου και δημιούργησε την χριστιανική οικουμένη, είναι ο κόσμος της ευγνωμοσύνης και της ευχαριστίας. Στην εποχή μας, όμως, αυτός ο Χριστιανικός κόσμος εμφανίζει συμπτώματα λέπρας, συμπτώματα της πνευματικής ασθένειας και σκοτοδίνης που παρουσίαζε ο κόσμος στην εποχή του Χριστού. Παρουσιάζει συμπτώματα θρησκευτικής υποκρισίας. Πολλοί δηλώνουν χριστιανοί, αλλά ελάχιστα γνωρίζουν για τον Χριστό. Επικαλούνται την χριστιανική ιδιότητα στους λόγους, η ζωή τους, όμως, πόρρω απέχει από τον Χριστό. Στην χριστιανική πραγματικότητα της εποχής μας παρατηρείται ο θρησκευτικός φανατισμός, η μισαλλοδοξία, η θρησκευτική υποκρισία, ο θρησκευτικός ναρκισσισμός. «Εμείς είμαστε οι γνήσιοι και αυθεντικοί και όσοι δεν συμφωνούν μαζί μας είναι οι κατακριτέοι και οι αιρετικοί». Στον χριστιανικό κόσμο της εποχής μας επικρατεί το

πνεύμα της αρνήσεως του Χριστού γι' αυτό και φθάσαμε στη μετά χριστιανική κατάσταση, όπου ο Χριστός, πλέον, είναι περιττός, ο Χριστός τοποθετείται στο περιθώριο του κοινωνικού βίου, ανήκει στο χθες της ιστορίας, δεν μπορεί να έχει καμία σχέση με ένα κόσμο που απαγγέλλεται την ανάπτυξη, την αναγέννηση.

Την ίδια στιγμή, όμως, που ο λεγόμενος χριστιανικός κόσμος εμφανίζει αυτά τα λεπρώδη συμπτώματα ένας άλλος κόσμος έρχεται, σαν εκείνον τον έναν ευεργετηθέντα και θεραπευθέντα λεπρό, να δεχθεί, πλέον, τα φάρμακα της θεραπείας και να καταθέσει την ευγνωμοσύνη και την ευχαριστία του στο Θρόνο του Θεού. Είναι οι λαοί της Αφρικής, της Άπω Ανατολής, οι οποίοι μέχρι χθες ουδεμία σχέση είχαν με το Ευαγγέλιο στη σωτηρία. Αυτοί οι άνθρωποι, πλέον, σαν τα διψασμένα ελάφια, παίρνουν μέσα τους να νάματα της πίστεως, τα νάματα του Ευαγγελίου της αλήθειας και έρχονται να αντικαταστήσουν στην μετα-χριστιανική εποχή τον Δυτικό χριστιανικό κόσμο.

Αν, αγαπητοί μου, η εποχή μας και η κοινωνία μας βιώνει αυτήν την κατάπτωση, την υποδούλωση, την υποτέλεια, σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής, της πνευματικής, της οικονομικής ζωής, αυτό συμβαίνει γιατί έπαψε να λέει «ευχαριστώ» στον Ιησού Χριστό, έπαψε να νιώθει ευγνώμων απέναντι Του. Αυτονομήθηκε από Αυτόν, δεν Τον χρειάζεται πια. Και όσο η κοινωνία μας εξακολουθεί να κομπορρημονεί γι' αυτήν την επιλογή, η οποία αποδεικνύεται αυτοκτονική και αυτοκαταστροφική, τόσο θα οδεύει προς τα χειρότερα και βαθύτερα βάραθρα της απώλειας, της ανομίας, της πνευματικής εξαθλίωσης, της οικονομικής εξαχρείωσης. Ένας δρόμος μένει για να σώσουμε ό,τι μπορούμε σ' αυτήν την περίοδο της μετα-χριστιανικής ιστορίας, ο δρόμος της επιστροφής, της αυτογνωσίας, της μετανοίας και της ευχαριστίας. Αυτός ο δρόμος, τον οποίο επέλεξε ο ένας από τους πολλούς, αλλά αυτός ο ένας αποδείχτηκε ευφυής, ο ικανότερος και εξυπνότερος όλων. Είναι αυτός που δε κράτησε μόνον για τον εαυτό του τη θεραπεία του σώματος, αλλά επέλεξε να προσλάβει μέσα του η θεραπεία της ψυχής. Από αυτήν την θεραπεία έχει ανάγκη ο κόσμος μας σήμερα, την έχουμε ανάγκη όλοι μας, ούτως ώστε το σώμα αυτό το λεπρό της κοινωνίας, στην οποία ζούμε, να αρχίσει, σιγά - σιγά να επουλώνει της πληγές του και ν' αποκαθίσταται στο κάλος και της ωραιότητας που ο Θεός το έπλασε και το δημιούργησε. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.